

[Hans Strunge]

partierne vil kunne lovgive over sådan en dagsorden. Det turde dog være fuldstændig umuligt – eller rettere sagt: Det er umuligt.

For det andet vil jeg gerne vide både fra hr. Jørgen Estrups og fra hr. Bjørn Elmquists side, hvordan man i givet fald mente at regeringen skulle gennemføre dette pålæg. Det synes jeg ville være interessant at få beskrevet, og det må man jo, når man har foreslået sådan en dagsorden, være i stand til at beskrive her fra talerstolen. Hvordan vil man gennemføre eller få regeringen til at gennemføre det pålæg at sikre mulighed for, at medlemmerne af lønmodtagerorganisationer og arbejdsgiverorganisationer kan afslå at yde støtte til politiske partier via deres organisationskontingent? Kunne jeg ikke få en konkret beskrivelse af, hvordan det skulle foregå? Jeg synes, det er interessant, at man nu vil til at bryde ind i organisationernes egne vedtægter. Det glæder jeg mig til at høre om.

(Kort bemærkning).

Jørgen Estrup (RV):

Hr. Hans Strunges spørgsmål er lidt overraskende, for jeg tror, at hr. Hans Strunge var i salen en stor del af fredagen, men det er jo ganske simpelt at vejlede hr. Hans Strunge, for der ligger to forslag på bordet, nemlig lovforslag nr. L 216 og beslutningsforslag nr. B 94. Der foreligger nogle ganske præcise retningslinjer for, hvad man skal gøre videre i denne sag. Om det bliver den endelige løsning, må tiden jo vise, men der er forhåbentlig nu et flertal, som er villigt til at gå ad den vej.

(Kort bemærkning).

Kaj Poulsen (S):

Jeg synes faktisk, at den sidste forklaring fra hr. Jørgen Estrup fortæller noget om, hvad det er, Folketinget og regeringspartierne og regeringen er i færd med. Man er i færd med at ville vedtage en dagsorden om regeringens egne forslag, som ligger i udvalget, og om Det Radikale Venstres forslag, som ligger i udvalget, men på baggrund af, hvad der er sagt her i salen om disse forslag.

Og så må jeg ærlig talt sige, at jeg synes, det er at latterliggøre Folketingets arbejde at tage fat på det her på den måde. Jeg synes, at regeringen latterliggør sig selv, når den 3 dage efter at have fremsat forslag stemmer for et dagsor-

densforslag, som har været behandlet i regeringskontorerne, og som regeringen har overladt til Folketinget.

Jamen mener regeringen ikke noget med de forslag, den har fremsat? Skal det her forstås som et eller andet parlamentarisk spil? Hvad mener regeringen om sine egne forslag? Hvad mener regeringen om den dagsorden, der ligger her? Hvordan skal det forstås?

Jeg forstod justitsministerens udtalelser forleden dag – det er selvfølgelig på baggrund af udtalelser fra hr. Bjørn Elmquist – således, at justitsministeren henviste til forslag, der er til behandling i Folketinget. Jeg synes, vi nu må have en afklaring af, hvad regeringen mener. Mener den noget med sit eget forslag, eller er det bare en dagsorden, der nu skal bruges til at fortælle Folketinget, at man ikke mener noget som helst?

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Hr. Kaj Poulsen spurgte, om regeringen ikke mente noget med det forslag, der er fremsat. Jo, det gør vi i allerhøjeste grad, og det er grunden til, at hr. Bjørn Elmquist sagde, at vi forstår det første punkt i hr. Jørgen Estrups forslag således, at der skal gennemføres lovgivning med udgangspunkt i det lovforslag, som arbejdsministeren har fremsat. Derfor vil jeg også godt benytte lejligheden til at sige til fru Pia Kjærsgaard, at jeg bestemt mener, at det lovforslag er noget værd, men jeg er åben over for andre og nye ideer. Jeg er åben over for bedre ideer, men vi mener, at det, der er lagt frem, er godt i sig selv, og at det er brugbart.

Det er altså første pind. I anden pind tager regeringen udgangspunkt i de bemærkninger, fortolkninger og spørgsmål, som justitsministeren kom med i forbindelse med behandlingen af beslutningsforslag nr. B 94 i fredags. Det er vores baggrund for at støtte den anden pind, og det er forklaringen på, at denne dagsorden kan vi støtte, selv om vi deler betænkelighederne ved at komme med dagsordensforslag om sager, der ligger til behandling i udvalget. Men da Folketinget har accepteret forespørgslen og forespørgslen er kommet på dagsordenen, selv om sagerne bliver behandlet i udvalg, er den almindelige metode at tage stilling til de dagsordener, der er kommet. Det er en del af Folketingets forretningsorden, at vi tager stilling, og det gør vi altså som anført af hr. Bjørn Elmquist.